

Textus:1Móz 22,1-14

Nagytemplom 2015-03-22

Szeretett drága gyülekezet!

Egy olyan bibliai történet áll most előttünk, mely keresztény körökben, gyülekezetekben jól ismert, ugyanakkor, nem könnyen érthető és nehezen emészthető. Valljuk be őszintén, a kérdéseket és a gondolatok sokaságát melyek megfogalmazódnak a szívünkben ezt a történetet hallgatva.

- Hogyan kérhet ilyet Isten? Milyen Isten az ilyen? Nem szeretnék egy ilyen Istennel találkozni. Nem értem, miért kér ilyet. Félelmet kelt az emberben. Ez az Isten nem a szeretet Istene.

Sok-sok aggodalom kétség felmerülhet az emberben ezt az Igét hallva, Isten személyét, szeretetét illetve. Épp ezért nagyon szükség szerű, hogy az ilyen nem könnyen értelmezhető Igeszakaszoktól se féljünk, hanem bátran vegyük elő és kérjük Istentől az Igének tiszta értését.

Először is azt fontos tisztázni, hogy a teremtő Isten, az ember áldozat ellen van és Izráel népének vallási életében nem volt ember áldozat bemutatás, míg az őket körülvevő pogány népek életében igen! Sajnos a nép sokszor elfordult Istentől és volt, amikor átvették a környező pogány népek istentelen szokásait. Olvashatjuk az Igében Istennek ezzel kapcsolatos mondanivalóját.

Pl: 2Móz 20,13 : „**Ne ölj!**”

Jer 7,30-31: „mert olyat követtek el a Júdaiak amit rossznak látok, így szól az Úr. Förtelmes bálványait abban a házban állították föl, amelyet nevről neveztek el, és tisztátalanná tették azt. Fölépítették a Tófet áldozóhalmait a Ben-Hinnóm völgyében, tűzben égették el fiaikat és leányaikat, pedig ezt nem parancsoltam és eszembe sem jutott.”

Jer 19,5: „**Áldozóhalmokat is építettek a Baalnak és elégették fiaikat égőáldozatul a Baalnak, amit én nem parancsoltam, nem rendeltem, sőt eszembe sem jutott.**”

2Kir 3, 27 Izráel és Móáb közötti harcról olvasunk : „**Ekkor fogta elsőszülött fiát (Móáb királya) aki őutána lett volna a király, és feláldozta égőáldozatként a várfalon. Emiatt olyan nagy felháborodás támadt Izráelben, hogy fölkerekedtek és visszatértek hazájukba.**”

Nem kedves tehát Isten előtt az emberáldozat, ezt több helyen is olvassuk a Szentírásban. Akkor mégis miért teszi, hogy ilyet kér Ábrahámától? Joggal tehetjük fel a kérdést. Mert célja van a kérésével. S Isten csodálatosan gondoskodik arról, hogy nagyon egyértelmű összefüggések legyenek az Ó és Újszövetség között. Mert az Ószövetség Krisztusra mutat, míg az Újszövetség egészen közel hozza Krisztust hozzánk. Hiszen abban már születéséről, szolgálatáról, haláláról és feltámadásáról olvasunk. Mindazok bizonyágtételén keresztül, akik a Krisztus Jézusban való élő hitre jutottak a Szentlélek által. A Szentírás e két része, az Ó és Újszövetség, tehát egymás nélkül nem érthetőek.

Másodszorra fontos megértenünk az áldozat jelentőségét. Ezt most nem kívánom részletesen ismertetni, de annyit fontos tudnunk, hogy az Ószövetségben az áldozat az egy vallásos cselekmény volt Isten kiengesztelésére. Sok fajtája van, de a legfontosabb **a bűnért való áldozat bemutatása**. Ha valaki bűncselekményt követ el, nem lehet elintézni a bíróságon annyival: „Sajnálom, igyekszem többé nem tenni ilyet.” Az igazságszolgáltatás megköveteli, hogy a vétkes megfizessen a tettéért. Isten igazságos, akiben nincs bűn, mert Isten Szent. Éppen ezért a Szent Isten jelenlétébe csak úgy mehet az ember, hogy előtte rendeznie kell a bűneit. Ezért volt Izráel népének életében jelen az áldozatbemutatás, amit Isten rendelt el. Valójában így szereztek engesztelést a bűneikért. Melyre szükség volt az Ószövetségben, de az Újszövetség arról szól, hogy **Krisztus „egyszer jelent**

meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.” A Zsidókhöz írt levélben részletesen olvashatunk arról, **hogy Krisztus a közbenjáró Isten és ember között, aki egyszeri és tökéletes áldozatával rendezte a bűnkérdést.** Kiengesztelte Istent a mi bűneinkért, mert bűneink büntetését magára vette a Golgota keresztjén.

Az áldozat fontosságát és jelentőségét ezért fontos értenünk.

Isten tehát ezen a történeten keresztül rászerezte, már az Ószövetség elején arra mutatni, hogy **az igazi engesztelő áldozatról Ő fog gondoskodni!** Mennyire helyesen mondta ezt Ábrahám a fiának, Izsáknak, mikor megkérdezte tőle: **„Apám! (Ő pedig felelt, itt vagyok fiam. A fiú megkérdezte:) Itt van a tűz, meg a fa, de hol van az áldozatra való Bárány? Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról fiam. Így mentek tovább ketten együtt.”** És így is volt. Isten valóban gondoskodott az áldozatra való bárányról, és nem engedte, hogy Ábrahám feláldozza a fiát. Épp ezért ez a hit próbája Ábrahám életében.

Hisz-e az Úr szavának akkor is, ha az teljesen hihetetlen? Ragaszkodik-e az ígérethez, amit kapott? Hiszen Isten szövetséget kötött Ábráhámmal és azt ígérte neki, hogy nagy néppé teszi, hogy megáldja, hogy általa nyer áldást a föld minden népe. Az Úr azt mondta neki: **„Tekints föl az égre és számold meg a csillagokat, ha megtudod számolni! Azt mondta neki: Ennyi utódod lesz! Abrám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.”** (1Móz 15,5-6)

Ábrahám a hit ősatyja, aki szilárd hitéről vált ismertté, nem könnyen jutott el a hitnek erre a fokára. A hitben ugyanis növekedni lehet és kell is. A hívő ember hite szükséges, hogy Krisztusban egyre növekedjen és megerősödjön.

Isten kijelentette Ábráhámnak a jövőre vonatkozó átfogó tervét, ennek a tervnek a magvalósulásához azonban számtalan buktatón át vezetett az út. Ábrahám életében is láthatjuk, hogy volt, amikor elbukott volt, amikor a földiekre nézett,

arra, hogy emberi mértékkel nézve mi lehetséges és mi nem. Isten Ábrahámnak ígérte Kánaán földjét, amikor azonban odaért, akkor szárazság sújtotta a vidéket, az ott lakók éheztek, ezért Ábrahám családjával Egyiptomba menekült. Ott is csődöt mondott a hite, hiszen a fáraó főemberei előtt letagadta a feleségét, azért, hogy a saját bőrét mentse.

Ez az utolsó nagy próba Ábrahám életében. Volt, amikor elbukott, de már megtapasztalta életében Isten ígéretének beteljesedését, hiszen lehetetlen volt, hogy egy 100 esztendősen embernek gyermeke szülessen, de az Úr számára nincs lehetetlen és Ábrahámnak vénségére gyermeke született. Izsák, az ígéret gyermeke! És még egyszer próbára teszi Őt az Úr, odaadná-e azt az Úrnak, aki számára oly kedves, s akit annyira várt? Ábrahám már tudja, hogy nincs az Úr számára lehetetlen.

Isten szeretné tudni Ábrahám esetében, hogy ragaszkodni fog-e a fiúhoz most, hogy megkapta, vagy kész még mindig engedelmeskedni, és visszaadni őt az Úrnak? Más szóval milyen messzire fog elmenni Ábrahám az engedelmisségben?

„Az Ótestamentumban van egy ilyen Ige: **„Add a te szívedet énnékem.”** Péld 23,26. Ez a legnagyobb, amit Isten az embertől kívánhat. Nem ezt mondja: Add ide a fejedet, az értelmedet, a tehetségedet, pénzedet. Nem egy-egy részt kér belőlünk. Ez sokkal egyszerűbb lenne. Ezt mondja: A te szívedet add ide nekem. A legteljesebb odaadás az, amikor valaki a szívét adja oda Istennek. Ezt is olyan könnyű mondani: Itt van a szívem, odaadom. Ezt olyan könnyű kimondani, de az Úr néha megpróbálja ennek az odaadásnak az őszinteségét azáltal, hogy ráteszi a kezét valamire, ami az ember szívéhez a legközelebb van. Ezt mondja: „Vedd a te egyetlenegyedet, akit szeretsz, és áldozd meg nekem.” Isten a bizonyosságát akarja néha kérni az embertől annak, hogy valódi-e a szeretete Isten

iránt. Mert nagyon könnyű szeretni Istent, amikor az semmi áldozatba nem kerül. De vajon tudjuk-e szeretni Istent akkor, amikor kér, amikor áldozatot kér, és nemcsak akkor, amikor ad és megáld. Tehát amikor ezt mondja Isten: Most pedig tedd oda az én oltáromra azt, akit a legjobban szeretsz, onnan a szíved közepéből áldozd fel nekem. Mert a hívő ember engedelmességben kell, hogy járjon az Istennel szemben életútján. Azaz Istenre figyelve, akaratának engedelmeskedve. Az Istentől távol élő ember szíve, gondolata rögtön lázad erre a mondatra. Nem akar Istennek engedelmeskedni, a saját maga ura akar lenni, nem akar tudomást venni halandóságáról, esendőségéről, gyengeségéről, nem akar tudomást venni Teremtőjéről. Pedig csak gondoljunk bele testvérek, mennyire fáj egy szülőnek, ha a gyermeke engedetlen, ha nem veszi a szüleit körül tisztelettel és szeretettel, megbecsüléssel és figyelemmel. Persze mondhatja valaki, hogy egy jó szülő nem kér ilyet a gyermekétől. Ez így igaz. De testvérek, Isten ezt a kérést próbának szánta Ábrahám életében. Még egyszer hadd hangsúlyozzam, hogy utálatos dolog Isten előtt az emberáldozat. Ennek az Igeszakasznak legfontosabb üzenete az, hogy Isten gondoskodik az áldozathoz szükséges bárányról. Ez a bárány pedig Jézus Krisztus volt, az egyszeri és tökéletes áldozat, akinek vérének kiontása által van a mi bűnbocsánatunk. Mindazoknak, akik hisznek Őbenne váltságot szerzett. Nincsen immár semmi kárhoztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak. Mert bűneink büntetésének árát kifizette a Golgotán és vállalta, hogy engesztelő áldozat legyen egyszer és mindenkorra a bűnökért. Épp ezért, mert ilyen nagy volt a váltság ára, vegyük komolyan Isten Igéjét, tegyük le bűneinket Krisztusnak megvallva és fogadjuk el a bűnbocsánatot, melyet Isten Krisztusban kínál föl minden embernek. Ámen.